

Любящият гняв на Бога

Съвместимостта между
Божията любов
и Неговия гняв

Греъм Максвел
Морис Д. Луис
Ф. Т. Райт
Гари Хълкуист

Греъм Максвел, Морис Д. Луис,

Ф. Т. Райт, Гари Хълкуист

Любящият гняв на Бога

*Съвместимостта между
Божията любов и Неговия гняв*

maranathamedia.bg

“Щъркелът в небето
познава определените си
времена..., но моят народ
не познава съдът на Господ.”

Еремия 8:7

Целият християнски свят е учил, че Бог ще търпи грешниците само толкова дълго, колкото трае търпението Му, след което се вбесява, ядосва им се и накрая им дава да си получат заслуженото. Колко жалко. Истината е, че Бог никога не започва да обича по-малко грешника. Никога.

Не разбираме съдбите на Господ. “Колко неизследими са съдбите Му; колко неизмерими са пътищата Му!” заключава Павел.¹ “Можем ли чрез изследване да намерим Бога?” попитал Йов.² „Божитите мисли не са като нашите мисли, нито пътищата Му са като нашите пътища“, забелязал Исаия.³

Божият начин за справяне с грешните, бунтовните и онези, които отхвърлят закона Му е демонстриран най-добре чрез кръста на Исус. Там Той е виждан като *умилостивение* за греха.⁴

Умилости- Какво?

Умилостивение е дълга дума. Ние не я използваме много, но това е същата дума, която се използва, за да се опише *умилостивилището* - онзи солиден златен капак върху ковчега на завета. Исус е Умилостивилището, което съхранява десетте заповеди. Върху него, в изкупление, била попръсквана кръвта на жертвата.

Изкуплението е това, което прави Умилостивилището за нас: едната страна поема закона, а другата, кръвта.

Време за история: Цар Давид

Някога имало един израилев цар на име Давид, който си създал големи проблеми със съпругата на един от войниците му. Опитвайки се да прикрие работата, „подходящо“ наредил съпругът ѝ да бъде убит в битка. Но, Ахитофел, дядото на Витсавее, (вероятно най-влиятелният и най-умният човек в целия Израил), станал най-страшният враг на Давид. Дори планирал убийството му.

Но когато пророк Натан представил пред царя големия му грях, Давид горчиво се покаял, определяйки се като достоен за смърт. Тогава Натан добавил: “Господ също премахна греха ти.” Бог щял да осигури умилостивение.

Ударете го по лицето, разкървайте носа му, оскубете брадата му

Когато най-горчивият враг на Давид искаше да го удари по лицето, да му разкърва носа, да му оскубе брадата, да го заплуе, да го набие... неговото умилостивение, неговото *Умилостивилище*, щяло да застане на пътя, за да му стане умилостивение, за да поеме *Той* пълната сила на боя. Накрая Исус поел ударите. И там на кръста Той поел и ударите, които се прицелват в нас.

Всяко наказание, което някога е било понасяно, за първи път е било понасяно чрез Христос. Така и всяко добро дело, което някога е било извършвано, идва от Него. Божият съд означава да приемем дадената за нас жертва, която заради нас се превръща в проклятие, осъдена е и е убита на наше място, за да ни защити и да ни предпази от нараняване. “Той Го направи за нас грях”⁵ „Той наистина понесе печалта ни със скърбите ни се натовари... наранен поради нашите престъпления, бит беше заради нашите беззакония”. (Ис. 53:4, 5). Но ако откажем да Му позволим да поеме това, Той неохотно отстъпва и ни позволява да го поемем сами.

Няма по-добро описание на Божия любящ гняв от коментара за двамата сина на Давид. Авесалом отвърнал на Амнон, който бил изнасилил сестра му, като го убил.

„Давид пренебрегна задължението да накаже престъплението на Амнон и поради неверността на царя-баща, и непокаяността на сина, Господ *позволи* събитията да поемат *естественния си ход* и *не въздържа* Авесалом. Когато родителите или управниците пренебрегнат задължението за наказване на беззаконието, Бог ще вземе под внимание случая, *Неговата защитаваща ръка* ще бъде до известна степен *отмахната* от злотворците, така че възникналата верига от обстоятелства да *накаже греха с грях*.“⁶

К. С. Луис казвал, че, в края на този свят, ще има само две групи хора: онези, които казват: ‘Да бъде Твоята воля,’ и такива, на които Бог ще каже: ‘Да бъде твоята воля.’ Това е любящият гняв на Бога – грешникът е оставен на собствения си път.

Време за история: Бащата на блудния син

Исус се опитал да илюстрира тази чудесна истина за Неговия Баща, като разказал историята за двама братя. Големият брат е трудолюбив. Малкият Джо харесва да се забавлява. Татко остарява и скоро двамата щели да наследят семейното богатство.⁷

Но обичащият забавленията младеж не може да чака. И така един ден, с думите си, показва на баща си, че му се иска баща му да е мъртъв. „Дай ми моя дял от имението сега, за да мога да тръгна по пътя и да се хвърля в живота.“ Таткото е ужасно наранен. Но обича сина си, и въпреки че вижда глупостта му, след като се сбогуват, тъжно го наблюдава как си тръгва.

Момчето отива в големия град, купува си много приятни моменти, приятели в хубавото време и заживява така, докато не свършват парите. Настъпват лоши времена. Не може да си намери работа и накрая, докато се оглежда за боклуци, решава да се прибере къщи. Ще работи като нает работник и може би някой ден ще успее да спести достатъчно, за да се

изплати на баща си.

Когато се приближава до дома, разбира, че баща му е ликвидирал половината от семейните активи заради него. Тесният бюджет изисквал от таткото да напусне пенсионното си спокойствие, за да помага на по-големия му брат в управлението на фермата. Поразителната вина, че всичко това се е случило поради собствения му егоизъм, почти му пречи да продължи.

Младежът не може да повярва на ушите си

Той е на път да се свие и да тръгне обратно, когато надолу по пътя вижда как един възрастен човек тича към него, размахвайки ръце и викайки, “О, сине, сине мой! Мислех, че си мъртъв, но сега се връщаш при мен жив. Толкова е прекрасно, че си отново у дома!” Младежът не може да повярва на ушите си. Бащата бързо го вмъква през страничната врата, така че никой да не го види опозорен. Изважда най-добрия си костюм. “Никое от момчетата ми няма да се чувства притеснено, идвайки си у дома на вид като просяк.” През цялото време бащата разказва за всички писма, които е бил написал, умолявайки го да се върне. А завърналия се у дома Джо така и не получава шанс да предложи да стане наемна ръка, защото сега бащата е на телефона и звъни на всички роднини и съседни като ги кани на празничното обединение със своя син! Каква история! Бащата на блудния син – безразсъден в своята любов и прощателност.

По-големият брат

Но това не е краят на историята. Понеже големият брат чува вълнението в къщата и разбира, че малкият брат си е дошъл у дома, той разбира, че партито е заради него! „Ей, Я ЧАКАЙ МАЛКО,” казва той на таткото. „Стоях у дома през всичките тези години, работейки докато ми се появят мазоли на ръцете, за да направя това място успешно и никой не е вдигнал такъв шум за мен. Но този твой син те обижда, безчести името ти, пропилява половината от спестяванията ти за вино, жени и песни, има наглостта да се прибере у дома и *ти* го приветстваш с отворени обятия! Ее това вече направо ме вбесява! Не! Няма да влезна и няма да му обърна никакво внимание. И двамата така ме влудяват, че ми идва здравата да ви нахокам!”

Защо Исус просто не завършил историята Си с щастливото завръщане на изгубилия се син? Защо въобще трябва да намесва по-големия брат във всичко това? Защото иска да представи някои много важни идеи:

1. Бог никога не ни насилва да Го обичаме; оставя ни да вършим каквото желаем;
2. Като наш Баща, Той ревнува за репутацията ни и ни защитава от смущение;
3. Бог никога не ни отхвърля, въпреки, че ние Го отхвърляме;
4. И дори тогава Той ни умолява. По-големият брат „бил разгневен и не искал да влезе“, затова баща му излязъл и го *умолявал*.”

Единият син очаквал студен прием и бил изненадан от честването; другият син очаквал родителско отмъщение и се разочаровал, когато видял бащиното прощение.

По-големите братя

Библията е пълна с по-големи братя. Каин отказал да следва пътя на Бог и намразил по-малкия си брат за това. По-големите братя на Йосиф се наговорили да го убият. Исав мразел Яков и възнамерявал да тръгне с войската си срещу него. Всеки от по-големите братя презирал добротата, която виждал в по-малкия си брат; и всеки отхвърлял поканата на Бог да приеме тази доброта в собствения си живот.

Например, Исус умолявал по-големите Си братя от еврейската нация да Го оставят да ги събере под крилето си, както майката кокошка събира малките си пиленца, „но те не искали.“ „Какво унищожило евреите? Божиата доброта била презряна, правдата била отхвърлена, милостта била пренебрегната.“⁸

Бог никога не е отхвърлял еврейската нация. Тя Го отхвърлила. Павел казал, че те отстранили Божието слово от себе си и сметнали себе си за недостойни за вечния живот, и затова се обърнал към езичниците.⁹ Но дали Бог някога стига дотам, че да отхвърли някого? Не. Когато говорим за приключването на благодатното време, говорим за решение, което ние вземаме, а не такова, което Бог взема.

Откакто започнала великата борба, Сатана е изучавал как да убеди ангелите и хората, че Бог не е достоен за тяхната вяра и любов. Представял е Твореца като суров, взискателен тиранин, който поставя произволни изисквания на Своя народ, само за да покаже авторитета Си и да изпита послушанието им. Именно

това извращение на Добрата вест (за любящия характер на Бог) огорчило най-дълбоко Исус. Той бил нежен и с най-лошите грешници. Но когато някои от религиозните водачи повтаряли лъжата на Сатана за Бога, Христос изрекъл онези ужасни думи: „Вие сте от баща дявола“.

Между Исус и онези учители нямало разногласие по отношение на това кой ден е събота или относно съществуването на Бог, или във връзка с историята на Сътворението. Тяхното несъгласие било по отношение на Божия характер. Исус дошъл да им донесе една картина на Бога, която щяла да им позволи да продължат да правят много от нещата по същия начин, но по съвсем различна причина – но, вместо да променят възгледа си за Бога, те Го убили.¹⁰

Откъде те възприели възгледа си? “Сатана, авторът на греха и всичките му резултати, бил карал хората да смятат, че болестта и смъртта произхождат от Бога като произволно наложено наказание за греха... Така бил подготвен пътят за отхвърлянето на Исус от юдеите.”¹¹ Защо? Защото, когато Исус увиснал на кръста, те си казвали, „ако си истинският, тогава защо ти се случва това?“ „Това е неопровержимо доказателство, че Той е голям грешник. Не може да страдаш *така*, ако не си много *лош*! Той, Божи Син? Не е възможно.“¹²

Време за история: Юда

Умът на Луцифер може да се види в живота на Юда. Юда е амбициозен. Смущава се от липсата на амбиция, която вижда в Исус. Затова задейства план според който да постави Исус в положение, в което *да Го накара* да се държи така, както *трябва* да се държи Месия. Юда смята, че ще бъде обявен за герой и че ще получи цялата заслуга за тази си блестяща стратегия. Ако Исус не му съдейства, това означава, че Той изобщо не е бил Месия. Така или иначе Юда ще бъде 30 сребърника по-богат. Не може да загуби нищо в случая.

Но Юда не разбира ума на Исус. Когато Исус се явява без репутация, но възприема върху себе си образа на слуга, дори Луцифер е изненадан. Никой от двамата не е предвиждал подобен ход от страна на Бог. Сатана никога не е мислил по този начин; за него това е нещо чуждо и отблъскващо. Не може да си представи, че Божият Син ще унижи Себе Си. На егоистичния му ум никога не идвала мисълта, че Бог може да бъде победител в поражението; че може да донесе живот на милиарди чрез смъртта Си. За Луцифер това е не само глупаво, но и безумно.

Въобразява си, че Бог е тръгнал срещу него по същия начин както той е тръгнал срещу Бога; но греша.

“Предаваш устата си на зло и езикът ти измисля измама...
Ти направи тези неща, а Аз замълчах. Помислил си, че съм напълно като теб.”¹³

Но Божиите пътища не са като нашите (Ис. 55:8); Той не разсъждава така както ние разсъждаваме.

Погледът на любовта

И така, когато Юда наблюдава как Исус се подлага на обиди и злоупотреба, той се изнервя, чувства се виновен, а накрая се отчайва. Неговите писъци, че Исус е невинен, признанието му, че е предател са посрещнати от свещениците с презрение, но от Спасителя с натъжен и съжаляващ поглед. Същият поглед, който довежда Петър до сърцераздирателно покаяние, довежда Юда до самоубийство. Така и Бог се отнася към всички, и изкупените и изгубените - точно по същия начин.

Богът на защитата

Любящият гняв на Бога се разкрива също в милостивата защита, която дарява на уязвимото Си творение. Богът на Стария завет бил защитаващ Бог. Той инструктирал Мойсей всеки дом да има агне в жертва и входа му да бъде оцветен с кръвта му, защото “ГОСПОД ще мине над вратата, и няма да остави *унищожителя* да влезе в къщите ти” Изход 12:23. “Знакът на кръвта – знак за защитата на Спасителя – бил поставен на вратите им, и *Унищожителят* не влезнал.”¹⁴

Унищожителят

В Числа 21:6 е записано, че “Господ изпрати горителни змии в сред народа.” Но също сме информирани, че те са били там през цялото време.¹⁵ Само че, когато Израил мърморел и отхвърлил доказателствата за Божието присъствие, Той бил принуден да премахне защитата Си и те

били изложени на естествените опасности в пустинята. Затова Павел писал, че, ‘когато мърморели, те били унищожени от Унищожителя.’¹⁶ Четем и за многото случаи, в които ангелите “осуetyвали целта на Грабителя и отклонявали удара на Унищожителя.”¹⁷

Не можем да оценим колко много дължим на Христос за мира и закрилата, на които се радваме. Обуздаващата сила на Бога - тя е, която не допуска човечеството да премине напълно под управлението на Сатана... Но когато хората преминават границите на Божественото дълготърпение, ограничението се премахва... Всяко престъпване на Божия закон е семе, носещо сигурната си жетва. Отблъскван постоянно, Божият Дух най-после се оттегля от грешника и тогава той остава без каквато и да е сила, с която да владее злите страсти на душата си, и без никаква закрила от злобата и враждата на Сатана...¹⁸

Отмъщението “не е акт на произволна власт от страна на Бога. Отхвърлящите милостта Му жънат онова, което са посели.”

Бог е изворът на живота и когато някой избере да служи на греха, той се отделя от Бога, и по този начин се откъсва от живота... Бог им дава съществуване за известно време, за да развият характера и принципите си. Щом това стане, те получават резултатите от собствения си избор.¹⁹

Тъй като Бог ни защитава от Унищожителя, когато Му позволяваме, Той също зачита и избора ни да не приемаме тази защита, когато не Му позволяваме, и Той оттегля ръката Си. Тогава, както казва Павел, “Той ни предава на собствените ни греховни сърца.”²⁰

“Бог не стои спрямо грешника като езекутор,... но *оставя* отхвърлящите Неговата милост на *тях самите*, да пожънат онова, което са посели.”²¹ “Дотогава докато израилтяните бяха верни на Бога и продължаваха да са послушни на Неговия закон, никоя сила на земята и пъкъла не можеше да ги надвие. Но когато престъпиха Божиите заповеди, *те се отделиха* от Него и бяха оставени да усетят силата на Унищожителя.”²²

Време за история: Проказата на Мариам

Когато Мариам и Аарон говорили против Мойсей, “гневът на Господ пламна срещу тях; и Той ги *напусна*. Облакът *напусна* светилището; и ето, Мариам стана прокажена.”²³

Божиие пътища наистина са различни от нашите. Когато гневът ни се разпали срещу някого, ние отиваме *към* него, атакуваме и поразяваме! Но Бог се *оттеглил*. Той напуска.

Ние атакуваме...

Бог се оттегля.

На кръста Бог лично показал как в крайна сметка ще се справи с греха. Защото “кръстът обяснява всички други тайни.”

В светлината, която струи от Голгота, Божиите качества, които са ни изпълвали със страх и ужас, изглеждат красиви и привлекателни. Ние виждаме Неговия характер в неговите благодатни проявления и разбираме както никога досега значението на това мило име: „Татко наш.”²⁴

Различен вид смърт

На кръста Исус заел мястото на грешника и Бог се отнесъл към Него точно по същия начин, както ще се отнесе към всеки грешник, който е живял някога. Там нашият Спасител умрял с последната смърт на едно пълно отделяне от Бога: еквивалентът на *втората смърт*.²⁵ Исус възприел позицията на грешник, който не иска да има нищо общо с Бога и изисква да бъде оставен от Него.

За съжаление Бог трябва да напусне и, когато го прави, Неговата поддържаща, животодавна и защитаваща сила е оттеглена. Сега нищо не може да спаси такъв от ужасната сила на греха, докато тя смазва силите на живота до край.

Не телесното страдание толкова бързо сложи край на живота на Христос на кръста. Съкрушителната тежест от греховете на света и усещането за гнева на Неговия Баща бе това, което го направи. Славата на Отец и поддържащото Го присъствие Го бяха напуснали.²⁸

Божествената светлина на Бога се оттегляше от Неговия поглед и Той преминаваше в ръцете на силите на тъмнината ... Гневът, който би се стоварил върху човека, сега дойде върху Христос.²⁷

Той почувства, че чрез греха се отделя от Своя Баща... Като човек трябва да понесе последствията от човешкия грях. Като човек Той трябва да претърпи Божи гняв.²⁸

Не е чудно, че Исус извикал: „Боже мой, Боже мой, защо си ме оставил?“²⁹ Защо си ме предал? Защо си ме оставил?

Но Христос не умрял от ръката на един оскърбен Бог. Отец не е убил

Сина Си. Исус не казал: „Боже мой, защо ме екзекутираш?“ Възможно е да сме останали с такова впечатление. Та нали, в края на краищата, Библията казва „*благоволи* Господ да Го порази.“³⁰

Но Библията често казва, че Бог извършва нещо, което всъщност Той само позволява да се случи.³¹ Понеже Бог е върховен Владетел над събитията в цялата вселена, Той поема пълна отговорност за това, което се случва в нея. “Ние Го *сметохме* за ударен, поразен от Бога и наскърбен.” Ние *помислихме*, че Бог Го е поразил. Но в действителност: “Той беше ранен за *нашите* престъпления, бит беше поради *нашите* беззакония.”

Можете също да прочетете 1 Летописи 10-та глава. Цар Саул “умрял заради престъплението си против Господ...затова Той го уби.” Но също така ни е разказана в подробности и реалната история на неговото собственоръчно самоубийство в 1 Царе 31:4.

Друг пример откриваме във 2 Царе 24-та глава където ни е казано, че “гневът на Господ се разпали срещу тях и Той каза: „Иди и преброй Израил.” Но 1 Летописи 21-ва глава ни разказва това, така както то е в действителност: “Тогава Сатана се повдигна против Израил и подбуди Давид да го преброи.”

Големият враг:

унищожител, обвинител, измамник, лъжец, убиец...

Сатана е законник. Постоянно се бори за законното си право да ни унищожавя, всеки път, когато има шанс за това. “Сатана е големият враг на Бога и човека... В писанията той е наречен унищожител, и обвинител на братята, измамник, лъжец, мъчител, и убиец.”³²

“Сатана беше обвинил Яков пред Божиите ангели, твърдейки, че има правото да го *унищожи*, заради греха му.”³³ Но Исус само се докосна до бедрото му. Сатана обвинявал Йов пред Божиите синове и изисквал *кожа за кожа*; изисквал правото да задържи Мойсей в гроба; обвинявал първосвещеника Исус, който стоял пред олтара.

Сатана искал да унищожи и Ниневия. Но Бог изпратил един проповедник да ги предупреди. Сатана се опитал да унищожи Йона чрез потъването на кораба. Но Бог подготвил една голяма риба, за да спаси живота му. А след всичко това, Йона *все още* не разбирал Божия характер.

.Погрешен дух, момчета

Яков и Йоан искали да унищожат самаряните с огън и да ги “погълнат, както направи Илия. Но Исус се обърна и ги избличи, като каза: ‘Вие не

знаете на какъв дух сте. Защото Човешкият син не дойде да унищожи живота на хората, а да го спаси.”³⁴

Концепцията на учениците за Бога включвала употребата на унищожителен огън като форма на разплата и отмъщение. Според тях, Бог не задържал *недоволство Си* — Той се *реваниширал!* Но Исус казал, че това въобще не бил Неговият стил.

Тогава кой е изпратил огън „от небето“ в дните на Йов, „изгаряйки и овце и слуги?”³⁵ А огънят, който унищожил Содом и Гомор, или онзи, който кремирал всички войници, дошли да заловят Илия?³⁶

Когато Илия бил побягнал на планината Хорив, той станал свидетел на унищожителен вятър, смайващо земетресение и поглъщащ огън. “Но Господ *не* бе във вятъра, нито в земетресението, нито в огъня.”³⁷

Кой е това?

Жизнено важно е кой вярваме, че е Унищожителят, защото идва моментът, в който светът скоро ще изпита язви от болести, замърсяване, насилие, земетресение, цунами, космически въздействия, супер бури, катастрофи и смърт по време на финалните часове от земната история. И когато дойде това време, как ще реагираме *ние*? Ще решим ли заедно с останалия свят, че това е дело на един разгневен Бог?

Когато ангелът на милостта стъгне крилето си и *замине*, Сатана ще извърши злите дела, които отдавна е искал да извърши. Буря и вихрушка, война и кръвопролитие - на тези неща той се радва ... И така напълно ще бъдат измамени хората от него, че ще заявят, че тези бедствия са резултат от оскверняването на първия ден от седмицата ... Те се ръководят от врага и затова стигат до изводи, които са напълно неверни.³⁸

Бог е, който предпазва Своите създания и ги защитава от силата на унищожителя. Но християнският свят проявява презрение към закона на Йехова и Господ ще направи точно това, което е заявил, че ще направи. [хваща ги със собствената Си ръка ли? Не.] Той ще *оттегли* благословенията Си от земята и ще *премахне* защитните си грижи ... Сатана контролира всички, които Бог не пази по специален начин. Той [Сатана] ще донесе неприятности и ще накара хората да повярват, че Бог е Този, който ги причинява.³⁹

Именно Сатана кара хората да вярват, че най-накрая Бог ще ги порази с огъня в пъкълта. Хората на планетата Земя ще изпаднат в паника и ще направят всичко необходимо, за да умиловиствят това, което смятат за

Божи гняв. Прилагане на глобалното религиозно съответствие? Защо не. Гласуване за папата? Със сигурност. Всякакви средства, само и само да бъде направен Бог щастлив.

Ние, които се радваме на Божия закон, може сега да сме обвинявани, че сме законници, но когато язвите започнат да падат, гледайте кои ще бъдат истинските законници.

Време за история:

Ахав и Езавел

Някога имало цар на име Ахав, който откраднал лозе, а след това изгоненият собственик трябвало да се срещне с предателството на неговата съпруга жрица Езавел. Това е преглед на последния голям конфликт на земята. Държавната власт позволява на църквата да осъществява убийствените си схеми с държавно одобрение и подкрепа. И както станало с Ахав и Езавел, и църквата, и държавата ще загинат.

Но Бог не е езекутирал Ахав или Езавел. И двамата били унищожени в резултат на прогонването на защитната ръка на Божията милост. Бог никога не започва да обича грешника по-малко. Но при упоритото отхвърляне Той с неохота се отвърща и оставя отхвърлящите ги на техните естествени последици.

Ограничението, което е било върху нечестивите, е премахнато, и Сатана има контрол върху окончателно провинилите се ... Божият Дух, на когото упорито са се съпротивлявали, най-сетне е оттеглен. Незащитени от божествената благодат, те нямат защита от лукавия. Тогава Сатана ще потопа жителите на земята в една голяма, последна скръб. Тъй като ангелите Божии престават да задържат ожесточените ветрове на човешката страст, всички елементи на раздора ще бъдат пуснати на свобода.⁴⁰

Бог казва: “Ще обърна трона на царствата... Конете и ездачите им ще паднат” Как? “Всеки един от меча на брат си.”⁴¹

Спомнете си, когато амонците, моавците и едомците се скупчили около Юда? На цар Йосафат било казано: “Няма да е нужно да се биете в тази битка: поставете се, стойте спокойни и вижте спасението на Господ..., защото амонците и моавците се надигнаха срещу жителите на планината Сиир, поразявайки ги и унищожавайки ги напълно: и когато ги довършиха, всеки спомогна за унищожаването на другия... и никой не избяга.”⁴²

„Народите паднаха в ямата, която бяха изкопали; заплетоха се в примката, която бяха заложили. Господ се познава по присъдите, които отрежда; нечестивият се оплита в делата на ръцете си.“⁴³

Време за история: Обесеният Аман

Някога имало човек на име Аман, амаликиец, който живеел в земята на Персия, човек на длъжност в двора на царя, който мразел един евреин на име Мардохей. Мардохей се оказал чичо на една много прекрасна, красива млада дама на име Естир.

Е, чрез Божието провидение Естир спечелила конкурса за красота „Мис Персия“ и станала царица на земята. Междувременно Мардохей спасил царя от политически преврат и бил признат от негово величество Асуир (Ахазевверус) с пълни царски почести и парад с тържествени ленти.

Това направило Аман много, много ревнив, негодуващ, нагъл и твърде ядосан. Най-накрая той така се вбесил, че създал една хитра схема, за да

накара царя да подпише закон, който да гарантира изтребването на всеки евреин в царството. Законопроектът бил, разбира се, формулиран по такъв начин, че изглеждало сякаш става въпрос за националната сигурност, но там, с малкия шрифт в долната част на страницата, се

виждали истинските намерения на Аман. Сега изглежда неговият генерален план бил почти готов за окончателно изпълнение!

Връщайки се вкъщи, госпожа Аман и всички негови приятели го насърчавали: „Направете бесилка висока 90 фута специално за Мардохей,

така че всеки да може да го види как се люлее там горе на врата си!“ Така и направил.

Аман бил истински измамник, когато направил това. Тъй като целият план щял да има обратен ефект, когато Мардохей чул за него, той предал новината на Естир, която казала на царя, а той от своя страна така се разгневил, че заповядал Аман да бъде обесен на бесилката, която той бил поръчал за Мардохей.

"Който копае яма, ще падне в нея; и който търкаля камък, върху него ще се върне."⁴⁴

Време за история: Тъмница за Данаил

Някога имало премиер на Вавилон, евреин на име Данаил. Той бил демонстрирал почтеност, мъдрост и лоялност към четирима различни монарси на две последователни световни империи. Но някои други назначени от правителството започнали изключително много да му завиждат. Данаил бил член на етническа малцинствена група, и те решили да се отърват от него.

Първо, те се опитали да изровят всякакви нередности в живота на Данаил, за да съсият репутацията му и да го дискредитират пред царя, но не успели да намерят нищо такова. Всичко било наред. Данаил бил кристално чист.

Така те решили, че единственият начин, по който ще могат да съборят този човек, е като го злепоставят. Те подтикнали царя да приеме един хубав малък закон, който всъщност щял да го превърне в „бог на месеца.“ „Помислете, Ваше Височество, всеки мъж, жена и дете ще ви хвалят и почитат всеки ден, в продължение на цял месец! И, въ-ъ, добре, разбира се, ако някой дори се осмели да обиди вашето величие, като не ви признае за свой бог, тогава какво, той ще заслужи най-строгите последици - да, ще бъде хвърлен на лъвовете!”

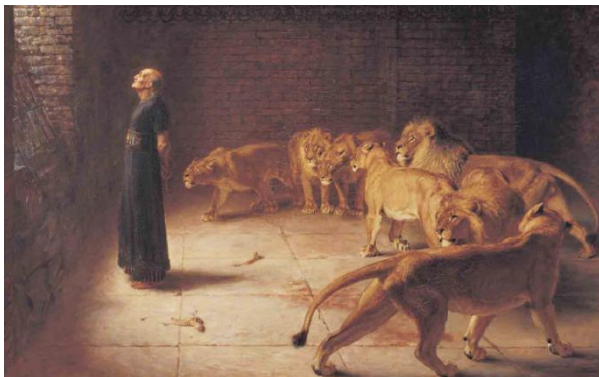
Е, Дарий, поласкан от мисълта за цялото това внимание, подписал закона на мидийците и персите, "който не може да бъде променен."

Междувременно Данаил продължава да спазва целия си обичай за сутрешни посвещения и молитва към Йехова. Враговете му, шпионирайки го, бързо съобщават на царя за това „злобно и престъпно деяние“, като му напомнят, че това подривно поведение е предателство срещу *неговия* закон - този, който той подписал. Сега Данаил *трябвало* да бъде хвърлен на лъвовете!

Горкият Дарий не можел да спи тази нощ. Той бил жестоко подмамен да предаде доверения си приятел Данаил в ръката на съдбата. Но не, Данаил бил в Божията ръка! И много рано на следващата сутрин, когато царят извикал към него през устието на тъмницата, Данаил му отговорил: „Богът, Когото обичам и на когото се доверявам, ме защити, царю“.

Тогава бил ред на другите момчета да се изправят срещу дивите котки. И Библията ни казва, че всяка тяхна кост била строшена, преди още да стигнат до земята.

„Злобата му ще се върне върху главата му, а насилствената му сделка ще връхлети собственото му теме.“⁴⁵

Финалният конфликт:

Злосторниците осъществяват своя ход

Както Исав събрал армията си срещу по-малкия си брат Яков, така в самия край на времето, след хиляда години на размисъл, Сатана събира милиардите от цялата история срещу светиите в града. Но настъплението им е възпряно от появата на Исус. Тогава "славата на Господа ще се разкрие и всяка плът ще я види."⁴⁶ Те, които през целия си живот са отказвали да бъдат затоплени от изгарящата Божия любов, сега стават свидетели на гигантска, панорамна изява на Божието цялостно усилие да ги спаси през вековете.⁴⁷ Те виждат Неговото любящо сърце - любов, която „търпи всичко, вярва във всичко и на всичко се надява“⁴⁸.

Виждат как Той се моли с всички по-големи братя, протягащ прободени ръце към тях: „Върнете се при мен, защото ще прощавам изобилно.“⁴⁹ Ръката ми не е скъсена, че да не може да спаси.⁵⁰ Защото успех да спася докрай всички, които идват при Бога чрез Мене.⁵¹ Аз съм жалостив и милостив, дълготърпелив и изобилстващ с доброта и истина.⁵² Не желая някой да загине, но [искам] всички да дойдат на покаяние.⁵³ Жив съм ... и не благоволя в твоята смърт, но в това да се върнеш и да живееш.“⁵⁴

"Колко исках да ви събера, както кокошка събира пилетата си под крилата си, но не искахте."⁵⁵

Те са избълвали Неговата любов и сега остават отвън. „Твоята ръка ще открие всичките ти врагове: Дясната ти ръка [тази, която е с белези от пирони] ще открие онези, които те мразят. Ще ги направиш като *огнена* пещ ... и *огънят* ще ги погълне ... защото те замислиха зло против Теб. Те си въобразиха зли неща, които не са в състояние да изпълнят."⁵⁶
"Представяли са си напразни неща."⁵⁷

Огън за Юда

Исус протягал ръце към Юда със Своята любов в опит да го изтръгне докато бил на ръба на вечната тъмнина. Той леко се облегал на трапезата по време на последната вечерята с натопено парче хляб и прошепнал на ухото на Йоан: „Той е този, на когото ще дам този залък“. Никой друг не го чул. Колко дискретно! Колко внимателно! Колко милостив бил нашият Господ към този, който щял да Го предаде.

Но Юда отказал. Неговият собствен избор го изгарял отвътре с интензивна вина, мъка и омраза към себе си, докато не издържал повече и се обесил. Юда разменил огъня на Христовата душепречистваща любов с огъня на вината и вечното угризение.

„Ако врагът ви е гладен, дайте му хляб да яде; и ако е жаден, дайте му вода да пие, защото [така] ще натрупате въглища на главата му.“⁵⁸

Божият огън

Соломон ни казва, че любящият Божи гняв е толкова „силен, колкото смъртта ревността Му към нас е така тежка, колкото и гроба: въглените ѝ са *огнени* въглища, които имат най-яроsten пламък ... много води не могат да угасят любовта Му, нито наводненията могат да я удавят.“⁵⁹

Това е разпаленият гняв на Господ - огънят на любовта, която никога не умира. Исус казал: „Дойдох да изпратя *огън* на земята и какво да направя, ако вече е *разпален*?“⁶⁰ Не е ли това, което казал и Клеопа? „Сърцата ни горяха вътре в нас, докато вървахме по пътя.“⁶¹ Те били изложени на изгарящата Исусова любов. Божията любов е поглъщащ *огън*.

Божието намерение е да бъдем стоплени от любовта Му; а не да се самоунищожим докато се опитваме да избягаме от нея.

Еремия е казал това по следния начин: “Словото Му беше в сърцето ми като *пламнал огън*, затворен в костите ми.”⁶² Но огънят на Исусовата любов действа по два различни начина. Или ще разтопи сърцето ви като восък, или ще го опече, за да стане твърдо като тухла; или ще гори в сърцето ви, за да ви дава живот, или ще гори живота ви, за да ви докара смърт. Исус казал: “Който падне на този камък ще се сломи; но този върху когото падне, ще го смаже.”⁶³

Божието желание е да бъдем разтопени от Неговата любов; няма за цел да унищожаваме себе си, докато се опитваме да бягаме от Него. Но понеже хората отхвърлят изгарящата Му любов към тях, те ще пожънат собствената си горяща омраза. „Сладкото ухание на Христос“ ще бъде за онези, които са спасени „ухание на живот към живот“. Но същата любов ще бъде за „онези, които загиват ... смъртоносно ухание към смърт“.⁶⁴

Ще има скърцане със зъби

Докато Сатана гледа плода на труда си, той вижда само провал и разруха. Той е накарал множеството да вярва, че Божият град ще бъде лесна плячка; но той знае, че това не е вярно ... Тогава духът на бунтовния лъв, като могъщ порой отново избухва. Изпълнен с ярост ... той се втурва вред поданиците си, за да ги вдъхнови със собствената си ярост за една последна отчаяна борба срещу Небесния Цар. Но сега няма никой, който да признае Неговото надмощие. Силата му е приключила. Нечестивите са изпълнени със същата омраза към Бог, която вдъхновява Сатана; но те виждат, че случаят им е безнадежден. Яростта им се разпалва срещу Сатана и онези, които са били негови агенти в измамата и с яростта на демони се *обръщат срещу тях*. И следва сцена на *всеобща борба*.⁶⁵

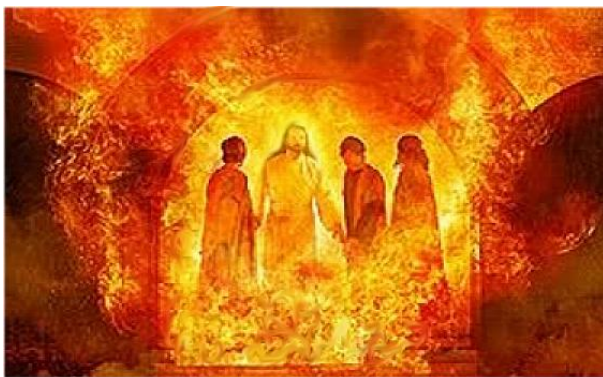
И когато хората изгарят от омраза и гняв, както направили, когато се втурнали към Стефан, за да го убият с камъни, те „скърцат със зъби.“⁶⁶ Ще има и скърцане със зъби, когато се обърнат един друг с изгаряща

омраза и гняв към тези, които са ги измамил. „Рогът на Господа [Неговият трофей от светии] ще бъде възвишен с чест; безбожният ще види това и ще се наскърби; ще скърца със зъби и ще се разтопи.“⁶⁷

„Защото са приготвили сърцето си като пещ.“⁶⁸ „Нечестият *гори като огъня* ... никой няма да пощади брат си.“⁶⁹ „Мечът на всеки ще бъде против брат му.“⁷⁰ „Голямо смущение от Господ ще бъде между тях и те ще хванат всеки ръката на ближния си и ръката му ще се издигне срещу ръката на ближния му.“⁷¹

Кой обитава във вечни пламъци?

В Откровение виждаме огън, който слиза от Бога от небето и поглъща нечестивите.⁷² Нашите приятели ни казват, че вечният огън трябва да бъде награда на нечестивите. Но в Исая се задава въпросът „Кой ще обитава при поглъщащия огън... с вечно изгаряне?“⁷³

Отговорът е даден: „Който ходи праведно и е правдив...“ Светиите са тези, които ще живеем с вечно изгаряне, във вечния огън на Божията любов. И къде е това? В присъствието на самия Бог.

Нашият Бог е огън пояждащ - поглъща греха,⁷⁴ но за онези, които приемат Духа Му в собствения си живот, които са кръстени с Неговия огън, които стават точно като Него - това е огън на любовта, който им дава живот. Тримата приятели на Данаил били хвърлени в огъня и това не им навредило. Защо? Защото Исус, *истинският* Огън, бил там с тях и те не могли да бъдат наранени. Те станали като

Огъня, също като ангелите, защото „Той нарича Своите служители

пламенен огън.“⁷⁵ И „ние ще бъдем като Него; защото ще го видим такъв, какъвто е”¹ Йоан 3:2.

Докато изкупените стоят на стъкленото море „размесено с *огън*“, изгубените от всички епохи ще бъдат потопени в езерото на същия огън, докато бъдат погълнати.

Грехът е смъртоносна отрова. Убива без изключение.

Изкопавайки собствения си гроб

Сатана ги е научил как да мразят, как да убиват, как да унищожават. Сега той е изкопал собствения си гроб. „Понеже си поставил сърцето си като Божие сърце ... Аз ще доведа непознати върху теб, ужасните от народите; и те ще извадят мечовете си срещу красотата на твоята мъдрост и ще осквернят твоята яркост. Те ще те сведат в ямата.”⁷⁶ Кой изкопа ямата? Сатана, и той сам ще падне в нея.

Най-сетне Вселената със сигурност ще знае, че грехът е смъртоносна отрова. Убива без изключение. И няма нищо, което Исус или Неговият Баща да могат да направят за всеки, който избере фаталната раздяла, която причинява грехът.

Заплатата на греха

Всички знаем, че на работника се плаща само от работодателя, за когото той е работил. Нито господарят на греха, нито този на правдата ще плащат заплати, спечелени от другия. Сатана никога не плаща на никого с вечен живот, Божия дар; единствената валута, с която той е запознат, е смъртта, заплатата на греха. По същия начин Господ никога не плаща заплатата за греха; Той е доставчикът на живота и това е единствената стока, която Той раздава.

Една последна отчаяна вест

Живеем във времето на Третата ангелска вест от Откровение 14-та глава. Тя може да звучи свирепо и насилствено, но не забравяйте, „нашият небесен Баща е на път да стане Свидетел на загубата на огромно число от Неговите деца. За последен път Той повишава гласа си. Той - Благодатният, Този, Който по-скоро би ни говорил нежно истината - повишава гласа си в едно последно страховито предупреждение и призив: „Ако сте решени да ме оставите, ще трябва да ви пусна. Но когато ви предам, ще бъдете унищожени!” “Дяволът ще иска да ни накара да разберем погрешно тази

вест, гледайки на нея като на думите на един разгневен бог. Но това са сърцераздирателните думи на един мил и доброжелателен Създател, Който е отхвърлян.””⁷⁷

„О, как да се откажа от теб?

Как да те пусна?

Как да те изоставя?

Сърцето ми вика вътре в мен;

Как копнея да ти помогна!”⁷⁸

Плачът на Бога

Давид разбрал сърцето на Бога, когато собственият му син се разбунтувал срещу него и в последствие бил убит в битка. Той извикал: „Авесаломе, Авесаломе, Авесаломе, сине мой Авесаломе. Да бях умрял аз.”⁷⁹ Това е викът на Бога.

„Има обяснения за смъртта на Христос и за Неговото ходатайство в наша полза, които представят Бог [Отец] в най-неблагоприятна светлина“; които Го рисуват като много „по-малко милостив и разбиращ от Неговия Син. Такива теми като грях, закон и унищожаване на нечестивите ... понякога се представят по такъв начин, че да оставят хората с точно онази картина за Бога, която Сатана има в предвид.”⁸⁰

Божии деца трябва да бъдат известни повече от всичко друго с ефективното си свидетелство в полза на Добрата новина за Бога. Ние искаме да бъдем част от Божиите верни хора, но ако в желанието си да се подчиняваме оставяме впечатлението, че се покланяме на един законнически бог, тогава не сме добри свидетели на Благата вест.

Никаква по-голяма привилегия и чест не може да ни бъде дадена от това да ни бъде поверена Добрата новина, че Бог никога не обича грешника по-малко. Със сигурност е дошъл моментът Божиите приятели, които споделят истинска загриженост за Божията репутация, да говорят с достойнство и убеждение за това, което вярваме, че наистина е *Любящия гняв на Бога*.

„В това време трябва да бъде провъзгласена вестта на Бога. Вест озаряваща със своето влияние и спасяваща в силата си. Последните лъчи на милостива светлина, последната вест на милостта, която трябва да бъде дадена на света, е откровение за Неговия характер на любов.” Притчи Христови, Гл. 29, Пар. 21

Препратки:

1 Римляни 11:33
2 Йов 11:7
3 Исаия 55:8
4 1 Йоан 2:1, 2
5 2 Кор. 5:21
6 Патриарси и пророци, Гл. 72, Пар. 5
7 Лука 15-та гл.
8 Копнежът на вековете, Гл. 65, Пар. 38
9 Деяния 13:46
10 Максвел, Грегъм: *Може ли да се уповава на Бога?* РРРА, 1977
11 Копнежът на вековете, Гл. 51, Пар. 34
12 Филипияни 2:5
13 Псалм 50:19, 21
14 Патриарси и пророци, Гл. 24, Пар. 16
15 Патриарси и пророци, Гл. 38, Пар. 26
16 1 Коринтяни 10:10
17 Възпитание, Гл. 35, Пар. 20
18 Великата борба, Гл. 1, Пар. 46
19 Копнежът на вековете, Гл. 79, Пар. 28
20 Римляни 1-ва гл. Когато несправедните изберат да не зачитат Божиите предупреждения, Той ги предава на нечистота (стих 24), предава ги на срамни страсти (стих 26), и ги предава на развратен ум (стих 28). Това е Божие странно дело, споменато в Ис. 28:21, където се казва, че Той 'ще се вдигне, както направи на хълма Ферасим, ще се разгневи, както в долината Гаваон.' И в двата случая записани във 2 Царе 5:17-20 и Исус Навин 10:10, 11, враговете на Божия народ били залати от наводнение и град, от силите на природата.
21 Великата борба, Гл. 1, Пар. 46
22 Великата борба, Гл. 32, Пар. 37
23 Числа 12-та глава
24 Великата борба, Гл. 40, Пар. 43
25 Откровение 20:6
26 Свид. към църквата, Том 2, Гл. 29, Пар. 22
27 АБК, Том 5, стр. 1124
28 Копнежът на вековете, Гл. 74, Пар. 6
29 Матей 27:46
30 Исаия 53:10
31 АБК, Том 4, стр. 267, Коментар на Ис. 45:7
'Аз оформям светлината и създавам тъмнината: Аз създавам мир и творя зло: Аз Господ върши всички тези неща.'
32 Свид. към църквата, Том 5, Гл. 12, Пар. 1
33 Патриарси и пророци, Гл. 18, Пар. 17
34 Лука 9:54
35 Йов 1:16
36 4 Царе 1-ва глава
37 3 Царе 19:12

38 Ривю енд Херълд, 17-ти септември, 1901 г.
39 Великата борба, Гл. 36, Пар. 17
40 Великата борба, Гл. 39, Пар. 3, Виж също Възпитание, Гл. 19, Пар. 29, АБК, Том 3, стр. 642
41 Агей 2:22
42 2 Летописи 20:22
43 Псалм 9:15, 16
44 Притчи 26:27
45 Псалм 7:16
46 Исаия 40:15
47 Великата борба, Гл. 42, Пар. 13
48 1 Кор. 13:7, 8
49 Исаия 55:7
50 Исаия 50:2
51 Евреи 7:25
52 Изход 34:6
53 2 Петр. 3:9
54 Езекиил 33:11
55 Матей 23:37
56 Псалм 21:8-11
57 Деяния 4:25
58 Притчи 25:21,22
59 Песен на песните 8:6
60 Лука 12:49
61 Лука 24:31,32
62 Еремия 20:9
63 Лука 20:19
64 2 Кор. 2:15, 16
65 Великата борба, Гл. 42, Пар. 22; История на Изкуплението, Гл. 66, Пар. 5-7
66 Деяния 7:54
67 Псалм 112:9,10
68 Осия 7:6
69 Исаия 9:18, 19
70 Езекиил 38:21
71 Захария 14:13
72 Откровение 20-та глава
73 Исаия 33:14
74 Евреи 12:29; Второзаконие 4:24
75 Евреи 1:7; Псалм 104:4
76 Езекиил 28:6-8
77 Максвел, Грегъм
78 Осия 11:3
79 2 Царе 18:33
80 Максвел, Грегъм – пак там

Други книги достъпни за сваляне от
fatheroflove-bulgaria.com

Агапе

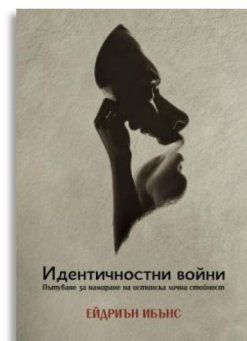

Разгледайте по-задълбочено библейските доказателства, че Богът на Стария Завет е същият като Този, който Исус разкрил в Новия Завет - абсолютно ненасилен. Книгата представлява подробно и систематично изследване на фактите, което предоставя директен начин да се разгледат няколко от историите на Библията, които не са били разглеждани преди това. Едва 300 страници, това е сериозно четиво за тези, които наистина търсят отговори. Чудесно продължение на книгата, която държите в ръцете си.

Първородна любов

Бракът като институция е под сериозна заплаха. Защо толкова много хора имат лош опит с брака и връзките като цяло? *Първородна любов* разглежда оригиналната връзка, описана в Библията, за да види какви неща можем да научим, така че нашите собствени взаимоотношения да могат да бъдат засилени и обогатени. Това са 44 страници, пълни с жизнени принципи за един пълноценен брак.

Идентичностни войни

Идентичностни войни е едно пътуване на самооткриването. Това е покана да проучите вашата стойност в един контекст базиран изцяло върху отношенията. Тази книга разкрива принципите, които ще ви помогнат да избягате от мисленето на този свят и да намерите свобода в най-важните си отношения.

Какво казва Библията за Божия гняв?

Дали е като нашия? Бог вбесява ли се? Ядосва ли се?

Как може Бог да е любящ и все пак да унищожи нечестивите с огън?

На тези и други въпроси се отговаря по един внимателен начин в тази малка книжка, която представя привлекателна картина на нашия небесен Баща.

Исус дойде да ни покаже Отец. Той е съвършен образ на Бога. Влюбете се в Създателя, Който никога не обича грешника по-малко.

